

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 149 КЗ 3/107

Дата 28.07.17г.

Изх. № 10-00-7-#1/26.07.2017г.

ДО
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ
ОТ
БЪЛГАРСКА СТОПАНСКА КАМАРА-
съюз на българския бизнес

по конституционно дело № 3/2017 г.

Относно: противоконституционност на чл. 245, ал. 1 от Кодекса на труда

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с определението Ви от 27 юни 2017 г., с което е допуснато за разглеждане искане на омбудсмана на Р България за установяване на противоконституционност на чл. 245, ал. 1 от Кодекса на труда, БСК изразява следното становище:

Текстът на чл. 245, ал. 1 от Кодекса на труда, в частта „в размер 60 на сто от brutното му трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата за страната“ не противоречи на Конституцията на Република България и в частност на чл. 48, ал. 1 и ал. 5 от нея.

Посоченото изречение **не може и не следва да се разглежда самостоятелно, извадено от контекста и цялостния смисъл на разпоредбата на чл. 245, ал. 1 и 2 от Кодекса на труда**, а именно :

Чл. 245. (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., изм. - ДВ, бр. 52 от 2004 г., в сила от 01.08.2004 г.) (1) При добросъвестно изпълнение на трудовите задължения на работника или служителя се гарантира изплащането на трудово възнаграждение в размер 60 на сто от brutното му трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата за страната.

(2) Разликата до пълния размер на трудовото възнаграждение остава изискуема и се изплаща допълнително заедно със законната лихва.

В първата част от изречението на чл. 245, ал. 1 КТ, не случайно законодателят говори за „гарантиране изплащането на трудовото възнаграждение“, т.е. тук изрично е посочено, че са **гарантирани**, защитени правата на работниците и служителите при **добросъвестно** изпълнение на

трудовете задължения. По този начин държавата е изпълнила и един от принципите на социалната държава, а именно да гарантира правото на минимално трудово възнаграждение. В случай, че в Кодекса на труда липсваше разпоредбата на чл. 245, то тогава би могло да се говори за наличие на правна празнота и абдикиране на държавата от функцията ѝ по гарантиране и защита на това право.

Цитираният текст от Кодекса на труда не отнема правото на работниците и служителите на заплащане, съответстващо на извършената работа при условия и по ред, определени със закон и поради наличието на ал. 2 на чл. 245, в която законодателят е посочил, че *разликата до пълния размер на трудовото възнаграждение остава изискуема и се изплаща допълнително заедно със законната лихва*. От посоченото следва, че правото на съответните работници и служители да получат пълния размер на дължимото им трудово възнаграждение по никакъв начин се „отнема“, а е дължимо също от датата на която е изплатено гарантираното възнаграждение. Неплащането в този срок е свързано с начисляване на законна лихва към дължимото трудово възнаграждение, като по този начин се изпълнява и принципът на **справедливостта**, залегнал в абз. 2 от Преамбюла към Конституцията на Република България.

Законодателят с основание не е посочил предпоставките за осъществяване на задължението по чл. 245 ал. 1 КТ, поради невъзможността същите да бъдат посочени точно или изброени изчерпателно. Следва да се има предвид правната теория, която посочва, че в чл. 245 КТ става въпрос за финансови затруднения на работодателя, при които той не е в обективно състояние да изплати пълния размер на трудовите възнаграждения. Причините за тези затруднения могат да бъдат от разнообразен характер – временен недостиг на средства причинен от забавени плащания, невъзстановен данъчен кредит, запор на банкови сметки от данъчната администрация като обезпечение на данъчни проверки без издаден акт и др. При финансови затруднения и конкуренция на задължения, текстът задължава работодателя да извърши с предимство изплащане на гарантирания от закона размер на трудовото възнаграждение. По този начин чл. 245 ал. 1 от КТ създава допълнителна гаранция за получаване на дължимото трудово възнаграждение, като осигурява жизнения минимум на работника или служителя и неговото семейство.

Двете алинеи на чл. 245 КТ съответстват напълно на двете хипотези на чл. 48 ал. 5 от Конституцията, според които работниците и служителите имат право „на минимално трудово възнаграждение и на заплащане, съответстващо на извършената работа“.

С УВАЖЕНИЕ,

БОЖИДАР ДАНЕВ

Изпълнителен председател